

SECUNDARIA IES Lucus Augusti

Historias curtas na honra do escritor de Xinzo

O instituto Lucus Augusti conmemorou o Día das Letras co concurso de microrrelatos Carlos Casares, dirixido a alumnos de Bacharelato e Eso

RUPA

A viaxe

Que paisaxe máis fermosa! Nun intre, todo escuridade. Parecía que nos engulira una especie de monstro, pero aquilo

era inverosímil. Volvín á realidade. Aquela escuridade inmensa e fría invadiume. Era interminable, infinita. Non se vía nada. De súpeto, divisei ao lonxe una pequena luz vacilante. Era o final!

1º Premio:
Marcos González Padín (1º ESO C)

Amor

Para el, perdeuno todo. Pero a verdade é que xamais perdeu nada. Ela nunca foi súa.

Sabela Toirán Toirán
(1º ESO C)

Vida tristeira

—Damo!
—Cando remate o lance!
Isto é todo o que eu soporto todos os días. A miña mafilia existiu hai moito; uns son curvados, outros planos. Cada vez que nos

van fabricando, máis modernos e complexos imos andando. A nosa vida é tan melancólica que a xente nos compra con cartos. E non te creas que son tan malos. Iso si, se deixamos de traballar, non se molestan en nos curar. Eles lévannos a matar; mercan outra, e xa está. Eu son una pobre televisión que

vai deixar de traballar, para que o meu sufrimento rematen xa.

Nuria Devesa Núñez
(1º ESO D)

A árbore que quería chegar ás estrelas

A árbore quería chegar ás estrelas, pero catro meigas trataron de impedirlo. A primeira meiga traía dinosauros, pero a árbore pegara as súas raíces á terra con Loctite, polo que foron imposibles de arrincar. A segunda meiga traía un sol abrasador, pero a árbore tiña un conxelador que converteu o sol nun diminuto meteoro que se perdeu no infinito espazo. A terceira meiga traía océanos, mares e ríos, pero a árbore fixera un curso de natación, así que non afogou. E a cuarta meiga conseguiu que a árbore non chegase ás estrelas, porque con ela acabábase este microrrelato, e a árbore non tiña remedio para os finais.

Laura Fernández Pardo
(3º ESO A)

Ela

Ela prefere una tarde de música, desá que lle fai sentir libre, acompañada dunha boa taza de café cunhas larpeiradas. Dedicá tempo para ela soa, sen desperdicalo, pasando o tempo en cousas que só ela entende. Ela, que contaxia alegría con ese sorriso de orella a orella, mostrando empatía en todo o que ocorre. Encántalle deixarse a gorxa desafinando cancións... Si, é especial, pero tamén única.

Teresa López Fernández
(3º ESO B)

GRUPO B

O pobo durmido

Ao noso pobo quixéronlle quitar a súa alma, a súa lingua, que outrora fora empregada por nobres poetas e mesmo porreiros estranxeiros. Mais só conseguiron que se agochase nos corazóns da xente humilde que a soubo manter por séculos. Pero espertaremos e entenderemos que a nosa fala vale máis que todos os cánons que poidan empregar contra nós.

1º Premio:
Pablo López Muñoz
(1º BAC E)

Son a morte

Son efémera é á vez eterna. Podo aparecer da forma máis doce e rápida posible. Tamén podo tornar nun furacán, arrasando con todo ao meu paso, provocando un inmenso sufrimento, moi lentamente. Non entendo de razas, idades, sexos, categorías sociais e cores. Preséntome cando e onde quero, vou sen invitación e todos me temen. Son efémera e á vez eterna; son a morte.

Silvia Rouco Rodríguez
(4º ESO C)

Lúa vermella

O mar tinguido de vermello é o reflexo da eclipse lunar cando o sol acariña a Selene. Tan inmensa que semella caer do ceo ao mar e que poida che-

gar a desbordar beiras, vilas mariñeiras e estradas secundarias sen iluminación artificial. Esta noite tampouco fai falta farol ningún para ver a lúa ruborizada e o mar tinguido de sangue. Pintar de verde mar para clamar a esperanza para todos os que desexan vivir en paz.

Simona Ilban (1º BAC F)

O muro

Pedro buscaba una vida mellor, pero os días estaban contados. Cruzar a fronteira xa non era sinxelo, en un mes una gran barreira separaría a súa terra da liberdade. Comunicouse co máis exitoso coioote e deulle os cartos que tiña aforrados desde había doce anos...

Paola Rodríguez Méndez
(1º BAC F)

En canto tivo o diñeiro, o coioote sacou un revólver da americana e disparou a sangue frío no sen de Pedro.

Santiago Real Besteiro
(1º BAC F)

A imposible fuga

Perdo os pés, as pernas, os xeonllos, as cadeiras, o tronco... instálome detrás dos ollos e salto cara adiante. Vou nunha nube, envólve-me una brisa que me arroupa. Lógroo.

A viaxe é perfecta, só que é forzado o regreso. O partazo del e os salucos asfixiados dela no baño desménteno...

A

USCULTÁRONO por última vez, colocaron o seu diminuto corpo debaixo da lente do microscopio, enrugaron o cello, anotaron os máis leves movementos, percibiron a recuperación total da antiga mosca perigosa e deixárono saír, transformada a conciencia nun per capita calquera.

Carlos Casares
'Cambio en tres'

Autor do debuxo:
Diego Piñeiro Jiménez
(2º ESO C)

